

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobkyně: **E. R.**
zastoupená JUDr. Zdenkou Bednářovou, advokátkou
v Rychnově nad Kněžnou, Poláčkovo nám. 1434

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2016, č. j. KUKHK-37827/DS/2016/SR,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Dobruška (dále i jen „*správní orgán*“) rozhodnutím ze dne 27. 9. 2016, č. j. MUD 3820/2016 ODSVV/RP-3, nařídil obnovu řízení ve věci schválení technické způsobilosti k provozu na pozemních komunikacích jednotlivě dovezeného vozidla, konkrétně osobního motorového vozidla tovární značky Peugeot 306, VIN: x (dále jen „*osobní automobil Peugeot 306*“), o které rozhodl rozhodnutím ze dne 1. 10. 2008, č. j.

MUD 6725/2008 OD/RA-2. Proti tomuto prvoinstančnímu rozhodnutí o nařízení obnovy řízení podala žalobkyně odvolání, které žalovaný Krajský úřad Královéhradeckého kraje zamítl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 12. 2016, č. j. KUKHK-37827/DS/2016/SR, a potvrdil je. Žalobkyně napadla vpředu uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně předně tvrdila, že jednostranným autoritativním úkonem správního orgánu, kterým byla nařízena obnova řízení ve věci schválení technické způsobilosti ze zahraničí dovezeného osobního automobilu Peugeot 306, došlo ke změně jeho dalšího možného provozování, a tím i k zásahu do jejích právních poměrů. Žalobkyně přitom ani nebyla účastnicí původního řízení o schválení technické způsobilosti uvedeného vozidla. O tu požádala správní orgán tehdejší majitelka osobního automobilu Peugeot 306, přičemž mu předložila potřebné listiny. Vlastní prodej zprostředkovávala J. G., provozující autobazar v Kostelci nad Orlicí a žalobkyně jej nabyla v dobré víře.
3. Žalobkyně dále namítala, že je již staršího věku a že v době, kdy správní orgán zahájil řízení o obnově úkonem ze dne 1. 9. 2016, označeným „Oznámení o zahájení řízení o obnově řízení“, v němž jí byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, byla hospitalizována v nemocnici. V nemocnici byla i v době „doručování“ rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 9. 2016, č. j. MUD 3820/2016 ODSVV/RP-3, které si vyzvedla až po propuštění z ní.
4. V další části žaloby se žalobkyně neztotožňovala s důvody, které správní orgán k nařízení obnovy řízení vedly. Měla je za nedostatečné a neodůvodněné, přičemž pochybení správního orgánu spatřovala zejména v tom, že při rozhodování v dané věci nedbal a nevzal v úvahu ochranu jejích práv, která nabyla na základě předmětného rozhodnutí v dobré víře. Namítala, že v přezkoumávané věci nebyly naplněny předpoklady obnovy řízení stanovené v § 100 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), a že nebylo postupováno ani v souladu s § 100 odst. 5 správního řádu, tedy v kontextu i jeho § 94 odst. 4 a 5. V tomto směru odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 2 As 22/2009-83.
5. Žalobkyně v podstatě namítala, že pokud by bylo postupováno podle uvedených zákonných ustanovení, tak nebyl důvod k zahájení řízení o obnově. Správní orgán se rozhodl k zahájení řízení o obnově v podstatě jen „na podkladě (v odůvodnění rozhodnutí na str. 2 - v třetím odstavci poslední větě) převzetí části rozsudku Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou č. j. 10 T 46/2014-18856 ze dne 28. 7. 2014, na základě kterého byla odsouzenému Ing. R. A. prokázána vina a uložen trestní postih. V rozhodnutí o obnově již neuvedl, jaké zákonem stanovené doklady nebyly k podané žádosti v roce 2008 předloženy. Dále v rozhodnutí o obnově žalobkyně postrádá konstatování, z jakých konkrétních cizojazyčných registračních dokladů musel mít odsouzený Ing. A. důvodné pochybnosti o jejich pravosti a původu a jakými myšlenkovými postupy a úvahami byl při vyslovení svého názoru prvoinstanční správní orgán veden.“
6. V závěrečné části žaloby žalobkyně uvedla, že i pokud by byly splněny podmínky obnovy řízení, tak by musel správní orgán postupovat ještě v souladu se zásadou proporcionality ve smyslu ust. § 94 odst. 4 správního řádu, tedy ve smyslu šetření práv

nabytých v dobré víře. A pokud by „dopady rozhodnutí v přezkumném řízení měly být pro mě jako žalobkyni a účastníka řízení, jenž nabyl práva v dobré víře, značně nepříznivé, upřednostňuje se ponechání původního rozhodnutí, byť bylo shledáno nezákonným. Jak k tomu dodal NSS v rozsudku ze dne 21. 1. 2010, č. j. 6 As 36/2009-162, i v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé. Prvoinstanční správní orgán se ve svém rozhodnutí nevypořádal s ustanovením správního řádu, které mu přikazuje šetřit v dobré víře nabytá práva. A dále v rozhodnutí, kterým obnovuje řízení, neodůvodnil, jaká zákonná ustanovení mají přednost před respektováním mé dobré víry.“

7. Svoji dobrou víru odůvodňovala žalobkyně tím, že všechny potřebné doklady k vydání osvědčení o technické způsobilosti vozidla obdržela od zprostředovatelky prodeje osobního motorového vozidla paní J. G., která provozovala autobazar. Tudíž předpokládala i její profesionalitu a nemohla mít žádnou pochybnost o tom, že by předané dokumenty nesplňovaly náležitosti stanovené právními předpisy.
8. Žalobkyně vyjádřila též nesouhlas s interpretací ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu správním orgánem, že „Jiného účastníka v tomto řízení není a nelze tak uvažovat o újmě jemu vzniklé.“ Jak vyplývá z trestního spisu, tak odsouzený Ing. R. A. spáchal trestný čin u dalších dovezených vozidel. Odkazovaný judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č.j. 2 As 21/2015-25, je podle žalobkyně určen pro konkrétní případ, který ovšem nelze ztotožnit s projednávanou věcí.
9. Rozhodnutím v obnově řízení by se sice mohla napravit původní nezákonnost, ale vedlo by to podle žalobkyně zase jen k další nespravedlnosti, křivdě a poškození jejích práv. Je vážně nemocná a předmětné vozidlo užívá zejména k zajištění své účasti u různých lékařů.
10. Vzhledem k uvedenému žalobkyně navrhovala, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a řízení zastavil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 15. 3. 2017. Shrnl v něm obsah dosavadního průběhu řízení, obsah žaloby a poté k žalobním námitkám uvedl v podstatě totéž, co je již obsahem odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Protože obsah žalovaného rozhodnutí, jakož i žaloby, účastníci řízení znají (oba dokumenty jim byly doručeny), shledal krajský soud nadbytečným opakovat jejich obsah duplicitně i na tomto místě. Krátce řečeno, protože jsou odvolací námitky totožné s námitkami žalobními, vyjádřil se žalovaný k žalobě souladně s odůvodněním žalovaného rozhodnutí.
12. Žalovaný uzavřel své vyjádření tím, že k řízení přistoupil odpovědně, nezaujatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

13. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.

ř. s., když žalobkyně s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasila a žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byl žalovaný ve výzvě výslovně poučen. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

14. Žalobní námitky jsou v podrobnostech rozvedeny již výše a lze je shrnout do následujících bodů.

1. Žalovaným rozhodnutím došlo k zásahu do právních poměrů žalobkyně.
2. Žalobkyně nebyla účastnicí původního řízení o schválení technické způsobilosti osobního automobilu Peugeot 306.
3. V průběhu doby od zahájení řízení o obnově před správním orgánem do vydání prvoinstančního správního rozhodnutí byla žalobkyně hospitalizována v nemocnici. Zřejmě tím chtěla naznačit své omezené možnosti k věci se vyjádřit, tedy dotčení svých práv procesních.
4. Pro nařízení obnovy řízení nebyly splněny podmínky.
5. V případě splnění podmínek obnovy řízení byl správní orgán dále povinen zabývat se ochranou práv nabytých žalobkyní v dobré víře, což neučinil.

15. Ze správního spisu krajský soud zjistil, jak již uvedeno ostatně výše, že žalobní námitky jsou opakováním námitek, které žalobkyně uvedla již v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí a s nimiž se žalovaný vypořádal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí následujícím způsobem:

„Podle § 100 odst. 4 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím z moci úřední obnoví, pokud bylo rozhodnutí dosaženo trestným činem. Tento důvod byl naplněn, neboť rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou č. j. 10 T 46/2014-18856 ze dne 28. 7. 2014, který nabyl právní moci dne 29. 7. 2014, byl Ing. R. A., bývalý zástupce vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství, Městského úřadu Dobruška shledán vinným spácháním trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil jako referent státní správy a samosprávy, zaměstnanec Městského úřadu Dobruška, za protiprávní schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla uvedeného výše.

Okresní soud v uvedeném rozsudku učinil v části III. bodu 70 závěr, dle něhož Ing. R. A. vydal rozhodnutí Městského úřadu v Dobrušce, Odboru dopravy a silničního hospodářství, o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla: tovární značky Peugeot 306, VIN: x, č. j. MUD 6725/2008 OD/RA-2 ze dne 1. 10. 2008, ačkoli (mj.) věděl, že též posuzované vozidlo nelze schválit k provozu na pozemních komunikacích, neboť nebyly k podané žádosti doloženy všechny zákonem stanovené doklady, případně musel mít z doložených cizojazyčných registračních dokladů důvodné pochybnosti o jejich pravosti a původu, přičemž tento stav vědomě nijak neřešil.

Jak již bylo uvedeno výše, o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem (ust. § 100 odst. 4 správního řádu). Tato skutečnost byla bez pochybností doložena rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou č.j. 10 T 46/2014-18856 ze dne 28. 7. 2014, který nabyl právní moci dne 29.7.2014. Městský úřad zahájil řízení ve shora uvedené věci dne 7. 9. 2016. Městský úřad Dobruška

posoudil věc ve smyslu ust. § 49 správního řádu a dospěl k závěru, že není nezbytné, aby bylo ve věci konáno ústní jednání. Účastník řízení byl poučen o právu seznámit se se spisem, o právu vyjádřit se ve stanovené lhůtě k věci a podkladům pro vydání rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, o možnosti případně navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí (viz poučení v Oznámení o zahájení řízení o obnově řízení ze dne 1. 9. 2016).

Odvolatelka se ve stanovené lhůtě k věci nevyjádřila, proto bylo vydáno rozhodnutí, kterým byla nařízena obnova řízení ve věci schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla.

Ustanovení § 100 odst. 3 správního řádu umožňuje správnímu orgánu nařídit z úřední povinnosti obnovení řízení ve lhůtě tří let od právní moci dotčeného rozhodnutí. Již jen vzhledem k tomu, že shora uvedený rozsudek Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou zahrnuje rozhodnutí o schválení technické způsobilosti vydaná nejpozději v roce 2011, je zřejmé, že dané ustanovení nelze v řešené věci aplikovat (a to aniž, by byly brány v potaz další podmínky nezbytné pro nařízení obnovy řízení).

Je však namístě zde pro zdůraznění znovu citovat ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu, které je pro řešení tohoto případu relevantní a dle něhož „[o] obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Lhůta podle odstavce 3 začíná běžet dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku.“ K pravomocnému ukončení věci vedené Okresním soudem v Rychnově nad Kněžnou pod sp. zn. 10 T 46/2014 došlo dne 29. 7. 2014. Počátek lhůty dle § 101 odst. 4 věty druhé správního řádu tak připadá na 30. 7. 2014 a konec na 30. 7. 2017. Rozhodnutí o obnově bylo vydáno ve stanovené lhůtě.

Dále lze vyslovit názor, že jsou-li zákonné podmínky splněny, nezůstává příslušnému správnímu orgánu, jímž zde je ten správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni (tj. Městský úřad v Dobrušce), prostor pro úvahu, zda obnovu řízení nařídí, a z úřední povinnosti tak má učinit.

Základní podmínkou pro nařízení obnovy řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu je, že předmětného rozhodnutí (zde o schválení technické způsobilosti) bylo dosaženo trestným činem.

(-)

Důvod pro obnovu řízení byl naplněn, jak již bylo popsáno výše.“

16. Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy říkal totéž. A k věci dodává následující.
17. Shora uvedenými rozhodnutími správního orgánu a žalovaného byla nařízena obnova řízení ve věci schválení technické způsobilosti k provozu na pozemních komunikacích jednotlivě dovezeného vozidla, konkrétně osobního motorového vozidla tovární značky Peugeot 306. K tomuto schválení technické způsobilosti došlo rozhodnutím správního orgánu ze dne 1. 10. 2008, č. j. MUD 6725/2008 OD/RA-2. Důvodem pro nařízení obnovy řízení byl pravomocný rozsudek Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 7. 2014, č. j. 10 T 46/2014-18856 podle něhož úřední osoba, která zmíněné rozhodnutí ze dne 1. 10. 2008, č. j. MUD 6725/2008 OD/RA-2, vydala, se přitom dopustila přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku. Daná úřední osoba tak byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný vydáním takového rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.

18. K institutu obnovy řízení podle § 100 správního řádu pak třeba uvést, že ten je rozdělen do dvou fází. V první z nich správní orgán rozhoduje o tom, zda vůbec bude obnova řízení povolena či nařízena, zda jsou naplněny její předpoklady. Teprve je-li pravomocně rozhodnuto o povolení či nařízení obnovy řízení, nastupuje fáze druhá, v níž teprve správní orgán rozhoduje ve věci samé. V posuzované věci je předmětem přezkumného řízení rozhodnutí o nařízení obnovy řízení, tedy věc je v první z uvedených fází, a jde o to, zda rozhodnutí, jímž se ještě na první pohled nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují žalobcova práva nebo povinnosti, je přezkoumatelné ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Touto otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006-46, s následujícími závěry.

„Rozhodnutí, které lze napadnout žalobou v řízení podle § 65 s. ř. s., je stabilní judikaturou charakterizováno tím, že bez ohledu na svou formální podobu zasahuje do subjektivních práv fyzické nebo právnické osoby, ať již způsobem konstitutivním nebo deklaratorním (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Ten, kdo tvrdí, že takové rozhodnutí přímo zasáhlo do jeho práv (stanovilo mu povinnosti), je oprávněn k žalobě. Podle § 65 odst. 1 je dále k žalobě legitimován také ten, kdo tvrdí, že v řízení předcházejícím vydání rozhodnutí, jímž mu bylo zasaženo do práv, byla porušena jeho práva procesní.“

(-)

Při posuzování otázky, zda také rozhodnutí, jímž se obnova řízení nařizuje či povoluje (v řízení o povolení obnovy, iudicium rescindens), je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1, je tedy třeba zkoumat, zda tu jsou nějaká práva, do nichž takové rozhodnutí zasahuje či zasáhnout může.

Otázku lze rozdělit na dvě podotázky: poprvé, zda tu pojmově jsou nebo nejsou subjektivní práva hmotného charakteru, do nichž nařízení (povolení) obnovy může zasáhnout přímo (stanovit povinnost, které tu předtím nebylo, odejmout existující právo); podruhé, zda tu lze tvrdit ukřácení na právech procesních, majících ve svých důsledcích vydání rozhodnutí, jímž se do práva či povinnosti zasahuje.

K otázce subjektivního hmotného práva:

Z ustanovení § 63 odst. 5 spr. ř. (1967) in fine plyne, že nebylo-li rozhodnutí dosud vykonáno, nastává ze zákona odklad jeho vykonatelnosti. (Podobnou úpravu obsahuje i nový správní řád z r. 2004 v ustanovení § 100 odst. 6). Tedy i v řízení, jímž je obnova řízení povolena či nařízena, pojmově k zásahu do práv dojít může. Je pak třeba zkoumat případy, kdy takový zásah skutečně nastává.

Pojem „vykonatelnosti“ nemůže být vyčerpán jeho zúženým ztotožněním s exekuční proveditelností, tedy nuceným výkonem povinnosti z rozhodnutí plynoucí veřejnou mocí. Jde i o případy, kdy subjektivní právo, rozhodnutím založené či autoritativně deklarované, vykonává subjekt práva sám ve svůj prospěch. Veřejná moc v takovém případě sama nepečuje o to, aby právo (na rozdíl od povinnosti) bylo vykonáno, ale poskytuje ochranu proti tomu, kdo by z rozhodnutí oprávněného ve výkonu jeho práva rušil. Tak například právo stavět plynoucí ze stavebního povolení vykonává ten, komu bylo povolení vydáno, anebo - jako v posuzované věci - rozhodnutí o technické způsobilosti vozidla k provozu - vykonává oprávněný tým, že takové vozidlo po právu provozuje na veřejných komunikacích. Proto i odklad vykonatelnosti nastalý ze zákona při povolení nebo nařízení obnovy řízení nesistuje pouze exekuční proveditelnost v úzkém smyslu slova „vykonatelnost“, ale v případech právě

zmíněných zasahuje právní sféru oprávněného potud, že právo, dosud pod sankcí veřejné moci vykonávané, vykonávat nadále nelze (ve stavbě nelze pokračovat, vozidlo nelze na komunikaci provozovat). Nic na tom samozřejmě nemění to, že původní opravňující rozhodnutí je i nadále v právní moci a bude nebo může být odstraněno teprve v další fázi řízení obnoveného (*iudicium rescissorium*) vydáním nového rozhodnutí o věci samé.

K tomu se ostatně shodně vyjádřila i dřívější judikatura (srv. např. Výběr soudních rozhodnutí ve věcech správních, rozhodnutí č. 114/1996); na jejich závěrech lze setrvat.

Lze k tomu uzavřít, že je-li povolena nebo nařízena obnova řízení ohledně opravňujícího rozhodnutí (např. souhlas, schválení, povolení, koncese), dochází tu k zásahu do práva oprávněného subjektu, spočívajícímu v tom, že oprávněný od právní moci povolení nebo nařízení obnovy nemůže takové právo vykonávat, jeho činnost se stává protiprávní.

Proto v takových případech při podání žaloby bude podmínka „zásahu do práva“ ve smyslu § 65 splněna a žalobní legitimace tu bude dána.

Tyto závěry se ale neuplatní tam, kde povolení či nařízení obnovy nemá odkladný účinek ze zákona ve smyslu § 63 odst. 5 spr. ř. z r. 1967 nebo § 100 spr. ř. z r. 2004, jinak řečeno tam, kde vykonatelnost rozhodnutí vůbec (pojmově) nepřichází v úvahu. Půjde tu o případy, kdy se rozhodnutí vůbec nevykonává (ani exekučně, ani vlastní činností účastníka řízení). Sem patří typově především rozhodnutí, jímž se někomu odnímá dříve udělené oprávnění, a také tzv. „negativní“ rozhodnutí: odmítá se zapsat určitá skutečnost do veřejného registru, žád se nepřijímá na školu atd.; právní účinky takových rozhodnutí nastaly právní mocí rozhodnutí vydaného ve věci samé, žádný další úkon k nástupu právních účinků není třeba, a nařízením či povolením obnovy se tomto právním stavu nic nezměnilo. Tato rozhodnutí jsou tedy v jistém smyslu „vykonána“ eo ipso tím, že rozhodnutí nabylo moci práva, stalo se právem. Ani případným povolením či nařízením obnovy řízení v takových případech tu odložit není co, odklad vykonatelnosti je tu pojmově vyloučen a zkrácení na právech ve smyslu shora uvedeném tu nenastane.

K otázce subjektivního procesního práva:

Druhá varianta žalobní legitimace § 65 odst. 1 s. ř. s. vyžaduje, aby žalobce tvrdil, že v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, byla porušena jeho práva daná k vedení řízení. Nejde tu ale o kvalitativně jiný problém. I zde totiž se k pojmu „rozhodnutí“ vyžaduje, aby takový správní akt zasáhl právní sféru žalobce. Rozdíl je v žalobním tvrzení: nenamítá se tu porušení práva hmotného (typicky např. užití nesprávného ustanovení zákona pro uložení sankce nebo vadné užití volné správní úvahy), ale žalobce tvrdí, že byly porušeny předpisy práva procesního (o dokazování, nahlížení do spisu, doručování, předpisy o příslušnosti atd.), a v důsledku toho bylo vydáno protiprávní rozhodnutí, které odňalo právo nebo stanovilo povinnost. Tento rozdíl ale pro posouzení otázky předložené rozšířenému senátu nemá právní význam.

Je tomu tak proto, že k procesní legitimaci se vždy, v obou případech, vyžaduje, aby akt, který byl napaden žalobou, byl „rozhodnutím“ ve smyslu definice § 65 odst. 1 s. ř. s. Jak bylo ukázáno, takovými rozhodnutími jsou i některá rozhodnutí, jimiž je nařízena či povolena obnova řízení, nejde ale o každé takové rozhodnutí.

Proto rozšířený senát k předložené právní otázce uzavřel, že je-li nařízení obnovy správního řízení „rozhodnutím“ ve smyslu § 65 odst. 1, je jeho přezkoumání ke správní žalobě přípustné.“

19. Pokud tedy žalobkyně tvrdila, že žalovaným rozhodnutím byla dotčena ve svých právních poměrech, dlužno jí přisvědčit, stejně jako zároveň dodat, že na takové skutečnosti ještě nelze spatřovat nic zvláštního a nezákonného, protože správní rozhodnutí takové účinky mají. Jde však o to, zda žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem nebo je nezákonné.
20. Žalobkyně namítala, že nebyla účastnicí původního řízení o schválení technické způsobilosti osobního automobilu Peugeot 306, přičemž zároveň potvrdovala, že je jeho vlastnící. K tomu třeba uvést, že původní vlastnice předmětného osobního automobilu paní M. S. pozbyla jeho převodem na žalobkyni legitimace být účastnicí dalších správních řízení, jejichž předmětem by tento automobil byl. Proto s ní také správní orgán nejednal. Jde o obecnou právní zásadu, přičemž otázka, kdo je účastníkem nového (obnoveného) řízení, se posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností existujících v době nového řízení (viz § 102 odst. 2 správního řádu). Okruh účastníků řízení se tedy posuzuje nově, respektive původní okruh účastníků řízení se aktualizuje podle stavu okolností v době nového řízení. Správní orgán proto nepochybil, pokud se žalobkyní jednal jako s účastnicí řízení.
21. K namítané hospitalizaci žalobkyně a její případné nemožnosti reagovat na Oznámení o zahájení řízení o obnově řízení ze dne 1. 9. 2016 (snad?), krajský soud poznamenává, že je správní orgán zaslal žalobkyni obálkou s doručenkou, podle které si žalobkyně převzala tuto zásilku dne 7. 9. 2016. Žalobkyni byla dána lhůta 15 dnů k tomu, aby se k věci mohla vyjádřit, což neučinila, přičemž rozhodnutí, jímž byla nařízena obnova řízení, vydal správní orgán až dne 27. 9. 2016. Žalobkyně tak měla dostatek času k tomu, aby mohla svá práva a své oprávněné zájmy hájit. Bylo-li zmíněné Oznámení doručováno poštou dne 6. 9. 2016 (toho dne bylo připraveno k vyzvednutí) a žalobkyně si zásilku osobně převzala dne 7. 9. 2016, přičemž měla lhůtu 15 dnů na vyjádření se k věci, pak v uvedených skutečnostech krajský soud omezení jejích procesních práv skutečně neshledal. A to ani v případě, že v době doručování prvoinstančního rozhodnutí byla údajně také hospitalizována. Dobu své skutečné hospitalizace přitom žalobkyně nejen neosvědčila, ale správní orgán o prodloužení lhůty k případnému vyjádření se k věci z těchto důvodů ani nepožádala. Ani tuto námitku proto neshledal krajský soud opodstatněnou.
22. Stejně jako tvrzení, že nebyly naplněny důvody obnovy řízení stanovené v § 100 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu (viz strana třetí žaloby body 1/, 2/ a 3/), neboť v přezkoumávané věci jde o obnovu řízení spojenou s ustanovením § 100 odst. 4 správního řádu, tedy nikoliv o obnovu řízení založenou na citovaných zákonných ustanoveních. Důvod obnovy řízení v přezkoumávané věci je jiný a zcela svébytný.
23. Podle ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu totiž rozhodne o obnově řízení příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Jde o další z důvodů obnovy řízení podle správního řádu, přičemž skutečnost, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, byla v řízení nezvratně prokázána rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 7. 2014, č. j. 10 T 46/2014-18856. V tom případě ale muselo být o obnově řízení rozhodnuto z moci úřední, když k tomu správní orgán shledal i zákonem stanovené podmínky.
24. Žalobkyně se však s tímto závěrem neztotožňovala, když tvrdila, že nebylo zkoumáno splnění zásady proporcionality ve smyslu ust. § 94 odst. 4 správního řádu, upravujícího

ochranu dobré víry v rámci přezkumného řízení. Krajský soud tento závěr nesdílí, neboť z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se touto otázkou zabývaly a náležitým způsobem odůvodnily. Třeba přitom zdůraznit, že obě rozhodnutí spolu tvoří jeden celek, že tedy není na místě posuzovat je izolovaně.

25. Správní orgán se zabýval otázkou šetření práv nabytých v dobré víře na straně třetí v odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí ze dne 27. 9. 2016, č. j. MUD 3820/2016 ODSVV/RP-3, přičemž k ní uvedl následující:

„Městský úřad se dále dle ustanovení § 100 odst. 5 správního řádu v kombinaci s ustanovením § 94 odst. 4 a 5 správního řádu zabýval otázkou práv účastníka řízení nabytých v dobré víře, možné újmy na těchto právech a vztahu této újmy k újmě veřejnému zájmu. Jiného účastníka v tomto řízení není a nelze tak uvažovat o újmě jemu vzniklé. Městský úřad v této věci vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, čj. 2 As 21/2015-25, kde se uvádí, že „Vozidlo, jehož technická způsobilost byla schválena v rozporu se zákonem o podmínkách provozu, nemůže být bez dalšího ponecháno v provozu na pozemních komunikacích.“ Bylo by tedy v rozporu s veřejným zájmem, pokud by provozování vozidla bylo bez dalšího prověřeno i nadále umožněno, ačkoli jeho technická způsobilost byla schválena v souvislosti s trestnou činností úřední osoby.“

26. Žalovaný k tomu ještě dodal na straně šesté odůvodnění napadeného rozhodnutí, že:

„I když ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu výslovně nepožaduje, aby byl na nařízení obnovy řízení v tomto případě dán veřejný zájem, je namístě pro úplnost doplnit že v řešené věci lze takový veřejný zájem sledovat. Bylo by v rozporu s veřejným zájmem, pokud by provozování vozidla bylo bez dalšího i nadále umožněno, ačkoli jeho technická způsobilost byla schválena v souvislosti s trestnou činností úřední osoby. Tímto způsobem nahlížený veřejný zájem nemůže být dle názoru odvolacího správního orgánu (při zohlednění citované judikatury) převážen případnou dobrou vírou dotčených osob či jejich možnou újmou. Ačkoliv tedy platí, že dle § 102 odst. 7 správního řádu správní orgán v novém řízení šetří práva nabytá v dobré víře, nemůže toto ustanovení samo o sobě opodstatnit nezrušení původního rozhodnutí, pokud i v době vydání nového rozhodnutí dle aktuálního právního a skutkového stavu by nebyly splněny zákonné podmínky provozování vozidla. Zároveň však platí, že v obnoveném řízení (§ 102 správního řádu) nemusí být nutně učiněn závěr o zrušení původního rozhodnutí. To vyplývá již ze zmíněného faktu, že v tomto řízení je rozhodováno dle skutkového a právního stavu platného v době vydání „nového“ rozhodnutí, nikoli rozhodnutí původního. Stejně tak je namístě zohlednit změnu právní úpravy, která nastala k 1. 1. 2015, která částečně změnila náležitosti a podmínky rozhodování o schvalování technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla a která tak může dle okolností opodstatňovat závěr o „nezrušení“ schvalovacího rozhodnutí.“

27. Z uvedeného je zřejmé, že se správní orgány otázkou šetření práv nabytých v dobré víře zabývaly a že je poměřovaly vzájemně v kontextu soukromý zájem žalobkyně versus zájem veřejný. Došly přitom v dané fázi obnovy řízení k relevantním závěrům, když upřednostnily zájem veřejný, a to i s odkazy na stávající judikaturu. Krajský soud se s uvedenými závěry plně ztotožňuje a dodává, že v určitých situacích ani zájem na ochraně práv nabytých v dobré víře nemůže zhojit (vyvážit) nezákonnost postupu správních orgánů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. 3 As 11/2007). A to je i daný případ, kdy je třeba konstatovat, že zájem společnosti na tom, aby se po pozemních komunikacích nepohybovala osobní motorová vozidla bez

technické způsobilosti, aby tak nebyly ohroženy životy a zdraví účastníků silničního provozu, jednoznačně převyšuje vlastníkem motorového vozidla jeho tvrzená práva nabytá v dobré víře. To platí i v případě, že se nejedná o motorové vozidlo pokoutně získané.

28. Jinými slovy, ani v případě existence dobré víry na straně účastníka řízení nelze bez dalšího přehlížet právně závadný postup správního orgánu, jímž došlo k závažné újmě na veřejném zájmu, stejně jako tomu bylo v přezkoumávané věci. K této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2012, sp. zn. 1 As 145/2012, takto: „*Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že i kdyby stěžovatel práva z rozhodnutí stavebního úřadu skutečně nabyl v dobré víře, v projednávané věci došlo k tak zásadní újmě na veřejném zájmu (absence ochrany zájmů chráněných zvláštními právními předpisy prostřednictvím dotčených orgánů, absence zohlednění podmínek stanovených v území, rezignace na zásadu součinnosti v zájmu dobré správy ve smyslu § 8 odst. 2 správního řádu), že újma, která by mu byla zrušením rozhodnutí stavebního úřadu způsobena, by takovéto intenzity nedosáhla a nemohla by proto k újmě způsobené veřejnému zájmu být ve zjevném nepoměru.*“
29. Z výše uvedeného zároveň plyne, že soudní judikatura klade důraz na zachování a prosazování principu veřejného zájmu, tedy toho, aby správní orgány rozhodovaly v souladu s principem zákonnosti. Pod pojem veřejného zájmu přitom patří nejen nezávislé, nestranné a odborně nezávadné rozhodování správních úřadů, které odpovídá právním předpisům, ale především jde o to, aby osoby vykonávající státní správu tak nečinily v důsledku trestné činnosti. V přezkoumávané věci došlo k natolik flagrantnímu porušení zákona, které nařízení obnovy plně odůvodňuje. Pokud se pak žalobkyně dovolávala v žalobě uvedených rozsudků Nejvyššího správního soudu, dlužno konstatovat, že nepřipadným způsobem a že tento rozsudek krajského soudu s nimi v rozporu není.
30. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. (viz výrok I. tohoto rozsudku).

V. Náklady řízení

31. Žalobkyně nebyla úspěšná ve věci, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o žalovaného, nebylo zjištěno, že by mu nějaké náklady řízení vznikly, a proto bylo ve výroku II. tohoto rozsudku rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 17. prosince 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu